

2 januari 1916. Zondag

De te Nevele liggende troepen beweren, dat ze uit Servië zijn afgezakt, nochtans betalen ze met fransch geld.

In een burgershuis aldaar vertelde een officier, dat de keizer het aanvallend optreden aan den IJser verbiedt. Het kost te veel bloedvergieten. Die officier is een landsman:

“O rusten,” zei hij, “niet steeds dat kanongedonder, dat mitrailleuzegepletter aan uw ooren! Geslapen hebben; verkwikt opstaan; de winterzon in uw kamer zien schijnen, u zetten aan het raam met den rug in de koesterende stralen, de handen saamgestrengeld over uw knieën; opkijken zonder zien, in schorsing van alle bekommernis, met den vrede in het gemoed!”

Het is eigenaardig om gadeslaan, dat spel der zoeklichten des avonds boven de stad op het donker hemelgewelf. Van achter de huizen, van op den grond, waarschijnlijk, stijgen ze witschitterend in evenwijdigen of waaivormigen straal ten zenith op, stilaan zich verplaatsend, soms tot een wolk van klaarheid wordend, eensklaps neersmakkend, uitdoovend en weder opduikend. Er ligt iets beangstigend in dat schijnbaar onschuldig lichtgeven. Elk oogenblik kan een vliegtuig ontdekt worden, kogels er naar opgezonden, bommen er uit neerkomen...

Zaterdag om elf uur smorgens waren acht vliegmachienen te zien, heel hoog, heel klein schijnend, 't een hier het ander ginder.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)